

Met de MANNEN

Journalist Jaïr Ferwerda verheugt zich elke keer intens op zijn mannenuitjes. Maar wat maakt ze zo speciaal? En waarom heeft iedere man daar op z'n tijd zo'n behoefte aan?

Een goed mannenuitje begint met voorpret. Iemand oppert per mail dat het er nu toch echt weer de hoogste tijd voor is. Wie heeft er zin en wie gaat er mee? Hoe ouder ik word, des te lastiger het blijkt alle vrienden los te rukken van de verplichtingen die vrouwen, kinderen, banen en leaseauto's nu eenmaal met zich meebrengen. Ik durf het bijna niet te bekennen, maar tegenwoordig bel ik na het versturen van zo'n mail meteen een vriend op en dwing hem om enthousiast te reageren op mijn plannen. Zieltjes winnen en draagvlak creëren is de eerste belangrijke stap op weg naar een geslaagd mannenuitje. Het lijkt bijna politiek. Over en weer volgen vervolgens de suggesties wat de juiste bestemming moet zijn. Dat kan tot stevige discussies leiden.

In Nederland zijn Groningen en Maastricht ouderwetse klassiekers. De uithoeken van ons land zorgen ervoor dat je nooit een bekende tegenkomt, je kunt er uitstekend eten en bovendien hebben de kroegen er een broertje dood aan sluitingstijden. Spannender bestemmingen zijn steden als Bratislava en Riga. Hoe obscurder de Oost-Europese stad, hoe beter, stelt een vriend van mij altijd.

Als de plaats bepaald is, begint de grote speurtocht. Alles moet nu eenmaal kloppen op het mannenuitje. Met militaire precisie tuur je uren op het web, op zoek naar het meest geschikte hotel, de juiste huurauto, het fijnste restaurant en die bar die je echt gezien moet hebben. Ieder idee wordt vervolgens druk bediscussieerd via e-mail, WhatsApp en hevig oplopende telefoongesprekken. De voorpret is de helft van de lol.

Mannenbroeders

Ik heb twee verschillende vriendengroepen voor mijn mannenuitjes. De ene groep bestaat uit vrienden uit mijn huidige woonplaats Amsterdam. Die maak je al blij met een huisje op een Landal Greenpark. De andere groep bestaat uit mannen die ik ken sinds mijn jeugd in het Brabantse Helmond. Ze hebben stuk voor stuk econometrie of rechten gestudeerd, het geld klotst er tegen de plinten en allemaal liggen ze op koers partner te worden bij een van de grote vier. Ik deel met hen een lange, gemeenschappelijke geschiedenis, maar helaas niet de portemonnee. Met die laatste groep, besloot ik onlangs, was het tijd voor een uitje.

De mail was wervend. Ik zag een roadtrip voor me door Schotland. In december. Wij zouden met zijn vijven gaan wandelen tot de ijspegels aan onze baard zouden kleven. En dan opwarmen bij het haardvuur

FOTOGRAFIE: GETTY IMAGES

met een glas whisky binnen handbereik. Er moest heroïek aan te pas komen. Iedereen was enthousiast. We zouden het gevecht met de elementen aangaan. Wij troffen elkaar op Schiphol. De sfeer zat er meteen goed in.

Tijdens mannenuitjes ontstaat er een andere werkelijkheid. Het onbevangen jongetje komt in ons boven. Even los van vrouw en kinderen; we zijn weer met elkaar, net als vroeger. Dat gevoel is waar mannen mannenuitjes voor maken. Dan begint het pochen: kijk eens wat ik durf. In de rij voor ons EasyJet-toestel viel ons oog direct op een hoogblonde dame met een goed ontwikkeld 'karakter'. Het was bijna te cliché, maar ze droeg ook nog eens een uiterst kort rokje en liep op net iets te hoge hakjes. Opgejut door de rest ging ik op haar af en vroeg waar zij zat. Ze bleek Engels te spreken en jawel, ik zat pal naast haar in het vliegtuig. In polonaise liepen we achter haar aan naar onze stoelen. Na het opstijgen haalde mijn buurvrouw verschillende Nederlandse roddelbladen uit haar tas en legde deze op haar schoot. Ik vroeg haar waarom ze deze 'Dutch quality papers' bij zich had. Ze begon te blozen. Na enig aandringen van mijn kant en van vriend Jasper, die naast mij zat, bleek dat ze zelf in die bladen stond. Ook Alexander en Teun zaten inmiddels vol interesse omgedraaid op hun stoel naar de hoogblonde Engelse dame te turen. Ze gaf me de bladen en ik moest ze samen met Jasper maar voor haar vertalen. Uit het verhaal bleek dat ze gewerkt had als naaktmodel in verschillende mannentijdschriften. Er werd gesuggereerd dat ze een verhouding met de broer van een BN'er had, terwijl hij nog in een relatie zat met een andere vrouw. 'That's a fucking lie!' schreeuwde ze. Het hele vliegtuig genoot nu volledig mee. Wij legden haar uit dat ze niet alles voor waar moest aannemen wat er in deze bladen geschreven staat.

Bijna in een Skoda

Een betere start hadden wij ons niet kunnen wensen. De kwaliteit van een

'HET ONBEVANGEN JONGETJE komt in ons boven

mannenuitje meet je af aan verrassende wendingen als deze. Nadat we in Edinburgh van de Engelse dame afscheid hadden genomen, kwamen we erachter dat Jasper bij het autoverhuurbedrijf een Skoda Octavia had geboekt. Een Skoda Octavia. Je kunt veel doen op een mannenuitje, maar met zijn allen zonder morren in een Skoda Octavia door de Schotse Hooglanden karren, is een absolute no-go. Het grote pochen was begonnen en voor we het wisten was de auto omgeboekt. In de allergrootste Range Rover reden wij de stad binnen.

Wij hadden de 'private dorm' geboekt in The Stay Central. De ultieme jongenskamer: drie stapelbedden, zes flatscreens, een pingpongtafel, dartbord en een ijskast tot aan de nok gevuld met bier. Alles klopte. 'Proost!' riepen vier van ons, toen de eerste pils werd geopend. Vriend Teun zei niets. Hij begon te snikken. Hij vertelde ons dat zijn vrouw het niet meer met hem zag zitten. En dat terwijl hij net zijn hoofd in de strop had gelegd: samen hadden ze een droomhuis gekocht van ruim 9 ton. Teun was woest, verdrietig en begreep er niets van. Wij, de vier anderen, wisten even niks te zeggen. En daar, tussen de stapelbedden en de pingpongtafel, ontstond spontaan een groepsknuffel. Wij waren weer even samen en deelden Teuns verdriet. Ook dat is een kenmerk van een goed mannenuitje: ieder uitje heeft zijn eigen drama en probleem. Zoiets moet natuurlijk niet te lang duren, wij blijven kerels, en al snel gingen we over tot de orde van de dag. 'Jongens, wij gaan nu echt de stad in,' zei ik. Teun heette die avond 'Single Tony'. Hij had zijn trouwring diep verstopt in zijn portemonnee. Na te veel bier en nog veel meer schaamteloze openingszinnen tegen Schotse schones,

rolden we een taxi in. En toen we eindelijk onze stapelbedden in kropen, zagen we het daglicht al door de gordijnen sijpelen.

Op naar de top

De volgende dag was het tijd voor het absolute hoogtepunt: het gevecht tegen de elementen. We reden door de Schotse Hooglanden van Edinburgh naar Glencoe. Tijdens de rit werd het landschap steeds onheilspellender. Er was alleen een groot nadeel: de zon scheen volop, dus we konden niet optimaal dat gevecht tegen die elementen aangaan. De top van de rots die we gingen beklimmen leek zo op het oog niet ver weg. Vol goede moed begonnen we aan de klim. En zowaar begon het weer om te slaan. De eerste druppels vielen geleidelijk naar beneden. Dit tot grote vreugde van de groep. Hier waren we voor gekomen! Het begon harder en harder te regenen en de stenen werden spekglad.

Teun kon het enthousiaste tempo niet volgen. Ineens waren we hem kwijt. We draaiden om en daalden weer af. Daar zagen we Teun. Hij zat op een rots. Dikke fluïmen sneeuw sloegen nu in onze gezichten. Teun kon gewoon niet meer. Tijdens het lopen was zijn huwelijksring als een film aan hem voorbij getrokken, vertelde hij. Alles kwam boven: hoe ze elkaar ontmoetten, de eerste kus, de reizen die ze samen hadden gemaakt en de geboorte van hun twee kinderen. Teun zat er doorheen en hij wilde maar een ding: naar huis. We trokken een fles whisky open. Om de beurt namen we een ferme slok. We zeiden niets meer tegen elkaar. Dat gevecht tegen de elementen kon wel even wachten.

Naschrift: Terug in Nederland wist Teun zijn problemen uiteindelijk op te lossen. Hij en zijn vrouw zijn nog steeds getrouwd en wonen in het huis van 9 ton. ■

Jaïr Ferwerda is documentairemaker en presentator bij het KRO-programma